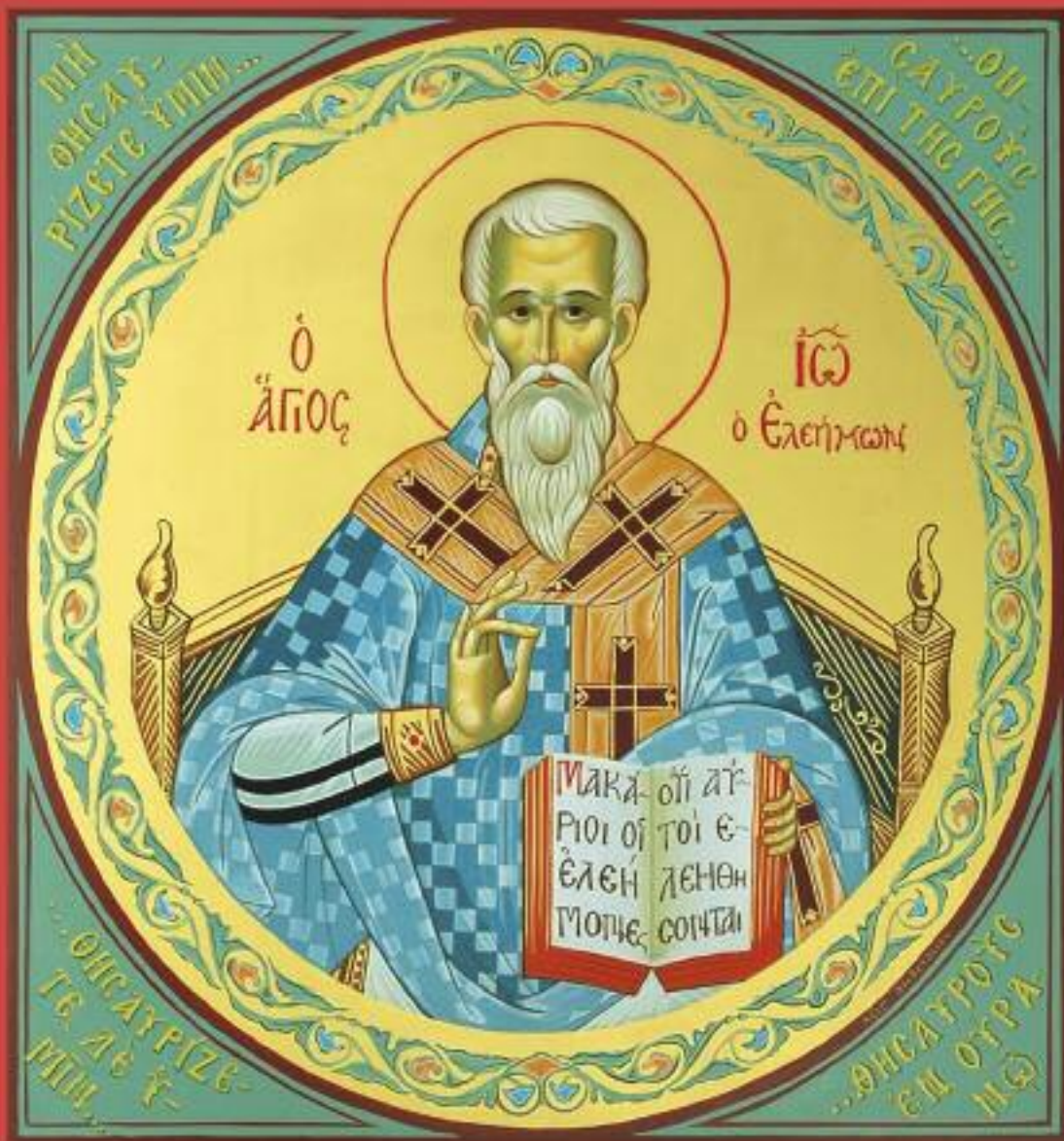

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 31^ο Αύγουστου – Νοεμβρίου 2020

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 31^ο

Έτος 2020

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο

ΜΕΡΙΜΝΑ

ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

A. M. 734 (3793)

Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης

3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Άμύνης 22

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Τηλ. 2310 233 548,

Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινάς

Παναγιώτης Άναστασιάδης

Βασίλειος Τσιτσόλκος

Ήλιος Χαματζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ

213/296025-73

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

5211-036427-751

ALPHA BANK

846002002000196

EUROBANK

0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις είσφορῶν, δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ πίστωση τῶν παραπάνω λογαριασμῶν τοῦ Σωματείου, παρακαλοῦμε νὰ ἀφίνεται μῆνυμα μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310 233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνουμε τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπορεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα τοῦ Ταμῖα κ. Κωνσταντίνου Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση Έθνικῆς Άμύνης 22, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Έπίσης στὴν περίπτωση ποὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ γραφεῖο σας, μπορεῖτε νὰ τηλεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα 2310 927 440 καὶ 6937 092 430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινάς,

2396110130 & 6944960340

Πρόεδρος

Παναγιώτης Άναστασιάδης,

Άντιπρόεδρος

Βασίλειος Τσιτσόλκος,

Γ. Γραμματέας

Κωνσταντίνος Καρύδας,

Ταμίας

Ιωακείμ Χαματζόγλου,

Μέλος

Έλένη Διαμαντοπούλου,

Μέλος

Χριστόδουλος Σαλαμандράνης,

Μέλος

Προαίρεση Ἑπικοινωνίας

Μπήκαμε στὸν τέταρτο χρόνο, πού προσπαθοῦμε μὲ τὸ περιοδικὸ μας νὰ ἔρθουμε κοντὰ σας, προκειμένου νὰ συγκροτήσουμε μία οἰκογένεια, πού ἔπιασε δουλειὰ σ' αὐτὸ τὸ χωράφι τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἀγαπημένη μας Μέριμνα τῶν Πτωχῶν, κι ἀκόμα δὲν τὸ νιώσαμε αὐτὸ τὸ δέσιμο, πού τὸ θέλει καὶ τὸ εὐλογεῖ ὁ Θεός, ὅταν τὸ συναντάει.

Δὲν καταφέραμε νὰ εὐαρεστήσουμε τὸ Χριστὸ μας μὲ μία πιὸ στενὴ συνεργασία, προκειμένου νὰ βελτιώσουμε τὶς συνθῆκες παραγωγῆς τοῦ φιλανθρωπικοῦ μας ἔργου, νὰ γίνουμε πιὸ παραγωγικοὶ καὶ ἀποτελεσματικοί, νὰ προσφέρουμε μεγαλύτερη ἀνακούφιση στοὺς πονεμένους, πού μᾶς ἐμπιστεύτηκε τὴ διακονία τους ὁ Θεός.

Ἐπάρχει ἓνα μάγκωμα, μία ἐπιφυλακτικότητα, ἓνα κράτημα, πού δὲν βοηθᾷ στὴν ἀνάπτυξη νέων τρόπων προσέγγισης τῶν ἀναγκασμένων τῆς πόλης μας, καὶ δὲν ἀνοίγει ὀρίζοντες γιὰ νέους τρόπους δράσης, γιὰ διεύρυνση τοῦ κύκλου προσφορᾶς μας καὶ ἀνάπτυξη προγραμμάτων πέρα ἀπὸ τὴ σίτιση καὶ τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία τῶν ἀνθρώπων τῆς στενῆς καὶ εὐρύτερης συντροφιάς μας.

Ἐχουμε ἀφήσει τοὺς νέους μας ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν ἐνδιαφερόντων μας, βορὰ στοὺς διαμορφωτὲς τῆς περιρρέουσας φιλοσοφίας τῆς παραπαίουσας κοινωνίας μας τῆς ἡδονοθηρίας καὶ τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ, γιὰ νὰ περιφέρουν τὴ μοναξιά τους σὲ ἀπόσταση ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὥστε νὰ προσανατολίζονται οἱ ἄριστοι στὸ στήσιμο τῆς ζωῆς τους στὶς ἀναπτυγμένες καὶ νομοταγεῖς χῶρες τῆς Δύσης καὶ οἱ ὑπόλοιποι νὰ συμβιβάζονται σὲ ἓνα μίζερο τρόπο ζωῆς, πού δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ στήσουν οἰκογένεια.

Ἀποδεχθήκαμε τελικὰ τὴ νομοθέτηση κάθε εἴδους διαστροφῆς, πού ὑποβαθμίζει τὸν ἄνθρωπο σὰν πρόσωπο, τὸν ἐξοβελισμὸ τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τὰ προγράμματα ἐκπαίδευσης τῶν παιδιῶν μας, τὶς ἐκτρώσεις σὰν τὸ θρίαμβο τῆς ἐλευθερίας τῶν γυναικῶν καὶ τὸν πολιτικὸ γάμο σὰν δικαίωμα αὐτοδιάθεσης, ἀφαιρώντας ἔτσι τὴν εὐλογία τῶν Μυστηρίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὴν κοινωνία μας.

Καὶ τώρα μένουμε μὲ μία πατρίδα λεηλατημένη πνευματικὰ καὶ οἰκονομικὰ σὲ καραντίνα, σὲ φθίνουσα πορεία πρὸς ἓνα ζοφερὸ μέλλον, χωρὶς ἐλπίδα ἐπιστροφῆς, μὲ τὰ κοράκια νὰ εἶναι ἔτοιμα νὰ μᾶς κατασπαράξουν μόλις ὠριμάσουν οἱ συνθῆκες πού καλλιεργοῦν, κι ἐμεῖς ἀγνοοῦμε πῶς καὶ ἡ ἀκηδία εἶναι θανάσιμο ἀμάρτημα.

Χρειάζονται προϋποθέσεις γιὰ νὰ λειτουργήσουν οἱ πνευματικοὶ νόμοι, νὰ μᾶς ἀκούσει ὁ Θεός, νὰ φτάσουν οἱ προσευχὲς μας στὸν οὐρανό, νὰ κινητοποιηθοῦν οἱ πνευματικὲς δυνάμεις, γιὰ νὰ μᾶς προστατέψουν ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Μαμμωνᾶ, πού ἔχει ξεσαλώσει καὶ νομίζει πῶς ζεῖ τὸ θρίαμβό του.

Ὅχι, ζεῖ Χριστὸς καὶ μᾶς περιμένει μὲ μετάνοια καὶ ταπείνωση νὰ ζητήσουμε τὴν προστασία Του, ὁργανωμένα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση καὶ τὴν εὐλογία τῶν Ποιμένων μας καὶ τὴ δικὴ μας ἀνάληψη τῶν εὐθυνῶν πού μᾶς ἀνήκουν, μὲ ἐνημέρωση ἀπὸ ἔγκυρους ἐπιστήμονες, καὶ σύγχρονους Ἁγίους τοῦ Θεοῦ.

Τὰ τηλέφωνα μου εἶναι 2396110130, 6944960340,
ioanschinas@hotmail.gr

Ἰωάννης Σχοινάς

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Είμαστε ένα Φιλανθρωπικό Σωματείο που έβαλε σαν στόχο του πάνω από μισό αιώνα να συμπαραστένεται στους αναγκασμένους του χώρου δράσης του κι αυτό με τη χάρη του Θεού συνεχίζεται και φέρνει αποτελέσματα ανακούφισης σε πονεμένες ψυχές, που εγγκατέλειψαν την τύχη τους στα χέρια του Χριστού και της Παναγίας μας.

Έχοντας κατά νου πώς ο άνθρωπος συντίθεται και από σώμα και από πνεύμα, αποφασίσαμε να κυκλοφορούμε το περιοδικό που έχετε τώρα στα χέρια σας, προκειμένου δίπλα στις υλικές μας προσφορές, να δώσουμε και πνευματική τροφή σ' αυτούς που την έπιθυμούν, ώστε να ισορροπούν ψυχοσωματικά.

Σήμερα το μενού έχει πνευματικά μηνύματα, περιεκτικά νοημάτων ζωής, γι' αυτούς που άρесеσκονται να κάνουν υγιεινή διατροφή.

Είναι γνωστό πώς ο κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός και ως εκ τούτου απαιτεί και μία μοναδική πορεία στο πέλαγος της ζωής. Εύκολα μπορεί κανείς να χαθεί αν δεν διαθέτει τα κατάλληλα όργανα, που βοηθούν στη χάραξη της πορείας του, που βέβαια την έχει προσδιορίσει εκ των προτέρων. Η ύπακοή σε κάποιο πνευματικό είναι μία καλή ιδέα και εκκλησιαστική υποχρέωση ασφαλούς πορείας, αλλά και η επιλογή αυτού του προσώπου είναι μία πολύ σοβαρή εργασία, για να έχουμε επιθυμητά αποτελέσματα.

Σήμερα πολλοί άνθρωποι πάσχουν από νευρώσεις καθώς η ζωή τους έχει χαρακτηριστικά λανθασμένης πορείας. Είτε εκούσια είτε και ακούσια, χωρίς να το καταλάβει δηλαδή κανείς, κάνει λανθασμένες επιλογές που οδηγούν σε άστοχίες και λάθη, με συνέπεια να χάνει την επαφή με την αλήθεια, με τη χαρά και την ειρήνη, και να γεννιούνται ενοχές μέσα του, και ανασφάλειες στην καθημερινότητά του. Τά θεραπευτικά φάρμακα σ' αυτές τις περιπτώσεις απλά καλύπτουν το πρόβλημα. Η μετάνοια και η ειλικρινής εξομολόγηση θεραπεύουν τα πάντα.

Η εγκατάλειψη της ζωής μας στα χέρια του Θεού απαιτεί πλήρη έμπιστοσύνη στην αγάπη Του, αλλά και πλήρη γνώση του τι σημαίνει αυτή η σχέση έμπιστοσύνης. Στό Θεό πηγαίνουμε με ταπείνωση και μετάνοια, που σημαίνει πώς αν είμαστε αλαζόνες και έγωπαθείς δεν θα μπορέσουμε να Τόν συναντήσουμε, και με μία καινούρια θεώρηση της ζωής, που δεν έχει σχέση μ' αυτή του κόσμου των ήδονων και της άμαρτίας. Με άνεση κανείς δεν έφτασε στο Θεό, καθώς μάς θέλει πνευματικούς όρειβάτες και αναρριχητές για να τον φτάσουμε εκεί που μένει.

Η ανθρώπινη ατέλεια μας θα κρατάει πάντα σκουπίδια στην καρδιά μας, γι' αυτό και θα πρέπει συνεχώς να την καθαρίζουμε την καρδιά μας με μετάνοια και προσευχή. Έτσι, με τη βοήθεια του Θεού, θα έρθει και η εύλογημένη ταπείνωση, που είναι το ζητούμενο στη ζωή μας, καθώς το τέρας του έγωισμού δεν σκοτώνεται με τα γνωστά συμβατά όπλα, αλλά μόνο με τη βοήθεια του Θεού και με προσευχή και νηστεία, όχι αυτή των νηστίσιμων του σουπερ μάρκετ, αλλά την άλλη την απαλλαγή κατά το δυνατόν από τα πάθη μας.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Δόξα τῷ Θεῷ, μᾶς ἄφησαν πολλά κείμενα καὶ συμβουλές οἱ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ὥστε νὰ μπορούμε κάθε στιγμή νὰ δροσιζόμαστε καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὸ ἄρωμά τους, ἀλλὰ καὶ νὰ προβαίνουμε σὲ διορθωτικὲς κινήσεις στὴν πορεία μας πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν αἰωνιότητά.

Λέγει ὁ **Αβᾶς Βαρσανούφιος** πρὸς ὅλους ἐμᾶς, πού ἀποφασίσαμε νὰ ζοῦμε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ, *“Μὴ ἐκκακήσης ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ τοῖς σωματικοῖς πόνοις, οὓς ὑπομένεις καὶ κοπιᾷς”*. Λέγει δηλαδή στὸν καθένα μας, μὴ ζορίζεσαι ἀδελφὲ καὶ μὴ νιώθεις ἄσχημα, γιατί σου ἔλαχε ὁ κλῆρος νὰ ὑπηρετήσεις ἀνήμερους ἀδελφούς, συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωστούς ἢ ἄγνωστους, καὶ μὴν τὸ κάνεις σὰν ἀγχαρεία.

Τὸ λέμε καὶ τὸ ἐννοοῦμε πὼς ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, ἀλλὰ τελικὰ στὴ θεϊκὴ ἀγάπη δίνουμε τὰ δικὰ μας χαρακτηριστικὰ καὶ ἀνθρωποπαθεῖς ιδιότητες, πράγμα πού σημαίνει πὼς δὲν ἔχουμε ἀκόμη προσεγγίσει τὰ βάθη τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὴν προσεγγίζουμε ἐπιδερμικὰ χωρὶς τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνιδιοτέλειας καὶ ἀπροσωποληψίας.

Καὶ ὡς ἓνα σημεῖο εἶναι κατανητὴ αὐτὴ μας ἡ ἀδυναμία, καθὼς ὁ Θεὸς σὰν ἀνενδεὲς δὲν περιμένει ἀνταπόδοση στὴν προσφορὰ τῶν δωρεῶν Του, τὴ θέλει ὅμως τὴν εὐχαριστία μας ὅταν δεχόμαστε τίς εὐλογίες Του, ἀλλὰ γιὰ ἐμᾶς καὶ ὄχι γιὰ Ἐκεῖνον, ἐνῷ ἐμεῖς δίνουμε γιὰ νὰ πάρουμε, γιατί τὸ ἔχουμε ἀνάγκη αὐτὸ σὰν ἀτελὴ ὄντα πού εἴμαστε.

Φυσικὰ ὅσο προχωροῦμε πνευματικὰ ἀρχίζουμε καὶ νὰ αὐξάνουμε τίς προσφορὲς μας, ἀλλὰ ἐπηρεαζόμαστε καὶ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ μας κατάσταση, γιατί μᾶς εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως, πὼς ἡ θέση μας στὴν ἱεραρχία τῆς Θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς προσφορὲς μας στὸ συνάνθρωπο ὅσο ζοῦμε καὶ μπορούμε νὰ τὸ κάνουμε.

Ὑπάρχει καὶ ἓνα τραγούδι πού λέγαμε ὅταν ἤμασταν παιδιὰ καὶ μάλιστα ιδιαίτερα ὅταν εἴχαμε τὴν εὐλογία νὰ βρεθοῦμε σὲ μία ἐκκλησιαστικὴ κατασκήνωση τὰ καλοκαίρια, ἓνα τραγούδι πού μᾶς διαβεβαίωνε πὼς ἡ δουλειὰ εἶναι χαρὰ, γιατί ἡ προσφορὰ στὴν κοινότητα καὶ στὸν ἄνθρωπο εἶναι

μίμηση Χριστοῦ, καθὼς γνωρίζουμε τὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ δικὴ μας σωτηρία αἰώνια, ἀλλὰ καὶ τὴ χαρούμενη ζωή, ὅσο ἔχουμε πνεῦμα Θεοῦ μέσα μας, πνεῦμα προσφορᾶς καὶ θυσίας.

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια θὰ πρέπει ὅλοι μας νὰ τὴ συνειδητοποιήσουμε καὶ νὰ τὴν κάνουμε πράξη καὶ ζωή, ὄχι σὰν δικὴ μας ὠφέλεια μόνο, ἀλλὰ καὶ σὰν ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς θέλει νὰ μᾶς βλέπει νὰ ζοῦμε μέσα σὲ μία ἀγαπητικὴ σχέση προσφορᾶς καὶ ἀνιδιοτέλειας, καθὼς ἔτσι εἴμαστε φτιαγμένοι ἀπὸ τὸ Θεό, νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ ἔτσι νὰ πολλαπλασιάζεται ἡ ἀγάπη, γιατί ἡ φιλαυτία μᾶς ὁδηγεῖ σὲ μία μίζερη ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας, πού μᾶς ἀποκόπτει ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα καὶ κάνει τὴ ζωή μας στερημένη ἀπὸ πραγματικὴ χαρὰ, αὐτὴ πού κάνει τὴ ζωή μας χαριτωμένη, χαριτόβρυτη, χριστομίμητη, καθὼς μᾶς παραπέμπει στὴ χαρὰ πού ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας. Μὲ τὴν εὐχὴ καὶ τῆς Παναγίας μας ἃς συνεχίσουμε τὴ ζωή μας μὲ σηκωμένα μαníκια καὶ χαρούμενοι.

Για την πατρίδα

Ανοίγουμε την Καινή Διαθήκη και διαπιστώνουμε πώς είναι πολλά τὰ κείμενα, πού ἀπευθύνονται σὲ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, στὴ γλώσσα μας καὶ στοὺς συντοπίτες μας ὀνομαστικά. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπε πὺς ἐμεῖς μὲ τὴν ὀρθὴ μας πίστη, μὲ τὴ δικὴ μας ἱκανότητα κατανόησης καὶ καταγραφῆς τῆς διδασκαλίας Του, εἶναι προορισμένο νὰ Τόν δοξάσουμε.

Ἀνοίγουμε τὴν Πατρολογία τοῦ Μιν καὶ διαπιστώνουμε πὺς εἶναι ἑκατοντάδες χιλιάδες οἱ σελίδες πού ἔγραψαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, προκειμένου νὰ ἀναλύσουν καὶ νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι αὐτοὶ πού μὲ τὴ ζωὴ τους ἐπιβεβαίωσαν τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τους καὶ μὲ τὰ θαύματα πού ἐπιτέλεσαν ἀπέδειξαν τὴν ἀποδοχὴ τῶν θέσεών τους ὡς θεόπνευστων ἀπὸ τὸ Χριστό.

Καὶ βέβαια δὲν μένουμε στὴν παρελθοντολογία γιὰ νὰ ποῦμε πράγματα ξεπερασμένα, ἀλλὰ στὰ παρόντα πού ἀξιοθήκαμε νὰ ἔχουμε προσωπικὴ ἐμπειρία στὴ

ζωὴ μας, στὴ σχέση μας μὲ τοὺς Μεγάλους Ἀγίους αὐτοῦ τοῦ τόπου, πού καθημερινὰ ἐπιβεβαιώνονται οἱ προφητεῖες τους, αὐτὰ πού σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο ἀκούσαμε καὶ

μᾶς ἐμπιστεύτηκαν, προκειμένου νὰ διασκεδάσουμε τοὺς φόβους καὶ τὴν τρομοκρατία πού διασπείρουν τὰ σύγχρονα μέσα ἐνημέρωσης καὶ παραπληροφόρησης.

Εἶδαμε καὶ ζήσαμε τὴν ἐπιβεβαίωση τῶν λόγων τους, πού σὲ ἀνύποπτο χρόνο μᾶς ἐμπιστεύτηκαν καὶ καταλάβαμε τὸ μέγεθος τῆς ἀξιοπιστίας αὐτῶν τῶν λόγων, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε πλέον καμιά ἀμφιβολία καὶ ἐνδοιασμό καὶ γιὰ τοὺς λόγους, πού ἀκόμη δὲν ἤρθε ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἐπιβεβαίωσή τους, καθὼς ὁ Θεὸς κρατᾷ πάντα γιὰ τὸ δικὸ μας καλὸ ἄγνωστος τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιροὺς πού θὰ κάνει τὶς παρεμβάσεις Του στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία μας.

Μᾶς ἔδωσε ὅμως ἀρκετὲς πληροφορίες ὁ Θεὸς διὰ τῶν Ἀγίων Του, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε τὴν τύχη τῶν Μωρῶν Παρθένων, ἀλλὰ νὰ μᾶς βροῦν τὰ γεγονότα ἔτοιμους γιὰ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουμε καὶ νὰ τὰ διαχειριστοῦμε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Ζεῖ Χριστὸς καὶ ἐλέγχει τὴν Παγκό-

σμια Ἱστορία, καὶ θέτοντας τοὺς Πνευματικὸς Νόμους σὲ λειτουργία, προστατεύει τὰ παιδιά Του ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ πονηροῦ, καὶ ἀποδίδει στὸν καθένα τὶς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν του, κι αὐτὸ εἶναι μία νομοτέλεια πού ἐπιβεβαιώνεται διαχρονικὰ μέσα ἀπὸ τὸ ροῦ τῆς Ἱστορίας.

Ἀκούγονται πολλὲς φωνὲς στὶς μέρες μας, πού μᾶς προετοιμάζουν γιὰ μεγάλα γεγονότα, πρᾶγμα πού πρέπει νὰ μᾶς κάνει προσηκτικούς, ἀλλὰ καὶ εἰρηνικούς, καθὼς ἂν ἔχουμε τὸ Χριστὸ μαζὶ μας, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὰ πού θὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεός.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο ζωῆς μας, τὶς ἐπιλογές μας, αὐτὰ πού σὲ ἐμᾶς θὰ μποροῦσαν νὰ συμβοῦν, μέσα στὴν καταιγίδα, πού θὰ ἔχει τραγικὲς συνέπειες στοὺς ἀπροστάτευτους, στοὺς ὑπηρέτες τοῦ πονηροῦ, στοὺς λαοὺς πού δὲν ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ στοὺς ἄλλους, πού μὲ χριστιανικὸ μανδύα κἀνουν ἐγκλήματα.

Ἱστορικὰ ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ πὺς ἡ Παναγία μας μᾶς ἔχει ὑπὸ τὴν προστασία της. Νὰ ἔχετε θάρρος ἐπομένως ἀδελφοί κι ἐμπιστοσύνη πὺς ὅλα βρίσκονται ὑπὸ ἔλεγχου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αύγουστε καλὲ μου μήνα, νὰ ᾿σουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. Αὐτὸ λέει ἡ σοφία τοῦ λαοῦ, πού δοκιμάστηκε ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἀπὸ δύσκολες καταστάσεις φτώχειας καὶ ἀνέχειας, πείνας καὶ ἀσθένειας.

Ἡ ἐπιλογή αὐτοῦ τοῦ μήνα στὴν ὁμάδα τῶν ἀγαπημένων μας ἔγκειται στὸ γεγονός, πὼς στὶς μέρες του ὠριμάζουν οἱ καρποὶ καὶ ὑπάρχει κάποια ἀφθονία στὶς γεωργικὲς περιοχές, πού κάποτε κυριαρχοῦσαν ἔναντι τῶν ἀστικῶν κέντρων, καθὼς ἡ γῆ ἦταν αὐτὴ πού ἔτρεφε τὴ φιλία τοῦ φτωχοῦ, ἡ γῆ πού τὴν κάρπιζε ὁ ἰδρώτας τοῦ γεωργοῦ.

Εἶναι δύσκολο νὰ κατανοήσουμε σήμερα τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, πού ἔκαναν πολλὰ παιδιά, γιὰ νὰ τοὺς μείνουν ἐλάχιστα, ἀφοῦ θέριζε ἡ περιγεννητικὴ θνησιμότητα καὶ οἱ παιδικὲς ἀσθένειες, καθὼς καὶ ἡ πείνα καὶ οἱ κακουχίες στὶς μεγάλες ἡλικίες.

Σήμερα περιμένουμε τὸν Αὐγούστο γιὰ τὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας βασιλιά, τὴν περίοδο τοῦ δεκαπενταύγουστου γιὰ τὶς παρακλήσεις μὲ τὴν ἰδιαιτέρη ψυχικὴ κατάνυξη γιὰ κάποιες ψυχές, πού διαθέτουν τὴν ἀνάλογη εὐαισθησία, καὶ γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς ἄδειες, αὐτῶν πού ἐργάζονται καὶ ἀποζητοῦν ξεκούραση καὶ χαλάρωση, ἀπὸ τὴ μέγγενη τῶν οἰκονομικῶν μέτρων, πού συνεχῶς μᾶς σφίγγουν τὴ ζώνη.

Γιὰ τὴ διατροφή μας ὑπάρχει τὸ σοῦπερ μάρκετ, πού δὲν διαθέτει μὲν μπακαλοτέφερα, ἀλλὰ ἔχει ὅλο τὸ χρόνο τὰ πάντα καὶ αὐτὰ φυσικὰ πού κάποτε εἶχε μόνο ὁ Αὐγούστος. Γι' αὐτοὺς πού ἔχουν χρήματα, φυσικὰ. Γιὰ τοὺς ἄλλους φροντίζει ὁ Θεός, ὅταν ἔχουν μυαλὸ καὶ εἶναι κοντὰ στὸ

Θεὸ βέβαια, ἂν καὶ ὁ Θεὸς δὲν κάνει ἐξαιρέσεις, γιὰτὶ εἶναι ἀπροσωπώληπτος. Ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια τῆς ἀγκαλιᾶς Του.

Εἶναι γεγονός πὼς ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἔχουμε μία ἰδιαιτέρη σχέση μὲ τὴν Παναγία, σὲ σημεῖο πού κάποιοι νὰ μᾶς παρεξηγοῦν καὶ νὰ θεωροῦν πὼς Θεὸς μας εἶναι ἡ Παναγία, ἀλλὰ κάνουν λάθος. Ἀπλὰ οἱ καταβολές μας, οἱ ρίζες μας εἶναι αὐτές, πού μᾶς ὠθοῦν νὰ δείχνουμε τὸ σεβασμὸ μας στὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, γιὰτὶ μέσα στοὺς αἰῶνες τὴν κάναμε καὶ δική μας Μη-

τέρα, καθὼς βιώνουμε τὴν ἀνταπόκρισὴ τῆς στὶς ἐπικλήσεις μας, βρίσκουμε ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς, ὅταν ζητοῦμε τὴν προστασία τῆς καὶ ξέρουμε πὼς τὰ αἰτήματά μας βρίσκουν ἀπάντησιν θετικὴ ἀπὸ τὸ Χριστὸ διὰ τῶν

πρεσβειῶν τῆς. Προστάτιδα τὴν ἔχει καὶ ὁ στρατὸς μας, καθὼς ἡ ἐμπειρία τοῦ ἐπιβεβαιώνει τὴν παρουσία τῆς στὶς πρῶτες γραμμὲς τῶν μαχῶν του, καὶ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους πού ἕνας μικρὸς στρατὸς κερδίζει τὶς μεραρχίες μεγάλων δυνάμεων καὶ λίγοι μαχητὲς μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπὸ Παναγία, καταδιώκουν τὰ πλήθη τῶν στρατιωτῶν, πού ἀγνοοῦν τὴν ὑπερβατικότητα τοῦ Ἑλληνα μαχητῆ καὶ νομίζουν πὼς τὶς μάχες τὶς κερδίζουν οἱ ἀριθμοί.

Βέβαιοι ὄντες γιὰ τὴν πίστη μας καὶ τὴ σχέση μας μὲ τὸν Παντοδύναμο, προχωροῦμε στὴ ζωὴ μὲ αἰσιοδοξία καὶ θετικὴ σκέψη, μὲ τὶς προφητείες νὰ μᾶς βεβαιώνουν γιὰ τὰ μέλλοντα καὶ τοὺς Ἁγίους μας βοηθοὺς καὶ συμμάχους, σὲ μία ἀγαπητικὴ καὶ ζωντανὴ σχέση θετικῶν ἀποτελεσμάτων.

Σεπτέμβριος

ΕΧΕΙ ΑΚΟΥΣΤΕΙ πώς ό Σεπτέμβριος είναι ό μήνας, όπου φέτος έχουν προγραμματίσει κάποια μεγάλα γεγονότα, οί άνθρωποι πού ενδιαφέρονται νά υπάρχει κατάσταση πολέμου, προκειμένου νά έχουν ζήτηση τά προϊόντα πού παράγουν για τις ανάγκες τέτοιων περιστάσεων, και δέν μιλάμε βέβαια μόνο για τήν πολεμική βιομηχανία.

Είναι σενάρια και προγράμματα πού γίνονται από δυνάμεις, πού δέν υπολογίζουν πώς υπάρχει και Θεός, πού ελέγχει αυτά πού δημιουργήσε και νοιάζεται για όλο τόν κόσμο, αφού όλοι μας είμαστε παιδιά Του, και λογικά ιδιαίτερα για τούς αναγκασμένους τής γής κι αυτούς πού δείχνουν με τή ζωή τους πώς αγωνίζονται για τήν καλλιέργεια τών αρετών και τή διάδοση τών δώρων του Άγίου Πνεύματος.

Όσοι άφήσαμε τις ζωές μας στα χέρια του Χριστού και τής Παναγίας μας, όσο θα λέμε Πάτερ ήμών... γεννηθήτω τó θέλημά Σου, δέν έχουμε νά φοβηθούμε τίποτε κι από κανένα, γιατί έχει τήν υποχρέωση ό Θεός νά φροντίζει ιδιαίτερα αυτούς πού ειλικρινά από αγάπη και όχι από συμφέρον έθεσαν τόν έαυτό τους στην ύπηρεσία Του.

Φυσικά πάντοτε υπάρχει χρόνος για μετάνοια, αλλά μετάνοια ειλικρινή και όχι συμφεροντολογική, ευκαιριακή, συγκυριακή, ανάλογα με τις περιστάσεις, γιατί ό Θεός ού μυκτηρίζεται και φυσικά είναι αγαθός ό Θεός, αλλά όχι αγαθιάρης και μέσα στην αγάπη Του βρίσκεται και ή δικαιοσύνη Του, πού βάζει τά πράγματα στη θέση τους και κάθε κατεργάρη στón πάγκο του.

Άς τά έχουμε αυτά υπόψη μας κι άς είμαστε έτοιμοι νά υποδεχθούμε τόν Κύριό μας και Θεό μας

Ίησού Χριστό, κρατώντας λάδι στα δοχεία μας, τις αρετές μας και τις καλές μας πράξεις, σάν τις φρόνιμες Παρθένες, γιατί ανεξάρτητα από προγράμματα και γεγονότα, δέν γνωρίζουμε τó πότε θα εμφανιστεί ό Χριστός στη ζωή μας, για νά είμαστε έτοιμοι νά τόν αγκαλιάσουμε σάν Πατέρα μας και σάν Σωτήρα και Λυτρωτή μας.

Η προετοιμασία για μία τέτοια υποδοχή άπαιτεί μετάνοια και ταπείνωση, αλλά και πράξεις συναλληλίας, έμπρακτης αγάπης, έτσι όπως περιγράφεται στό ευαγγέλιο τής κρίσεως, αυτά πού βάλαμε σάν σιοπό μας από τότε πού ιδρύθηκε ή Μέριμνα τών Πτωχών

και ύπηρετούμε με συνέπεια μέχρι σήμερα, όσοι μείναμε νά ύπηρετούμε αυτό τó σιοπό από αγάπη πρòς τó Θεό μας, όπως μάς τήν παρέδωσε ό Χριστός μας και οί Άγιοι Του, αγάπη πού μάς έμπνέει για νά αγαπούμε τó συνάνθρωπό μας με άνιδιοτέλεια και άπροσωποληψία.

Κι εύλογεί τó έργο μας ό Θεός, όπως όμολογούν τά γεγονότα και οί καταστάσεις πού διαχειριζόμαστε, κι άς είμαστε άμαρτωλοί και αδύναμοι σάν άνθρωποι, αλλά είναι δυνατός ό Χριστός μας και καλύπτει τις αδυναμίες μας, γιατί βλέπει τις προθέσεις μας και αναπληρώνει τά ελλείποντα, πού πάντα θα βεβαιώνουν τήν ανθρώπινη ατέλειά μας, αλλά και τις προθέσεις μας νά ύπηρετήσουμε τήν άξία άνθρωπος πρòς δόξαν του Τριαδικού Θεού μας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Δόξα Θεοῦ εἶναι καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἑθνους μας, πού γιορτάζουμε στίς 28 αὐτοῦ τοῦ μήνα, γιατί πάντοτε μέ τῇ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας ὁ Νέστορας κατατροπώνει τὸ Λυαίο. Ἄλλωστε τὴν ἴδια ἡμέρα γιορτάζουμε καὶ τὴν Ἁγία Σκέπη τῆς Παναγίας μας, καθὼς εἶναι γενικὰ ἀποδεικτὸ πὼς μέ τῇ βοήθεια τῆς Παναγίας μας, πού σκεπάζει καὶ προστατεύει τὸ Ἑθνος μας, ἡ μικρὴ Ἑλλάδα ταπείνωσε τὴ μεγάλη Ἰταλία τοῦ φασισμοῦ.

Μοῦ ἔλεγαν οἱ μαχητὲς τοῦ ἀλβανικοῦ ἔπους, σὲ συζητήσεις πού κάναμε στὴ Φλώρινα τὴ δεκαετία τοῦ ἐξήντα, πὼς ἔβλεπαν τὴν Παναγία νὰ τοὺς σκεπάζει καὶ νὰ τοὺς προστατεύει καθὼς νηστικοὶ καὶ ἀτσίγαροι ἔτρεχαν μέσα στὰ χιόνια τὸ σαράντα γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν προέλαση τῶν Ἰταλῶν καὶ μετὰ τὴν ὀπισθοχώρησή τους τῶν Ἰταλῶν λυποῦνταν ὅταν ἔβρισκαν κανένα Ἰταλὸ νέο παιδὶ σκοτωμένο καὶ τὸ μυαλὸ τους πήγαινε στὴ μάνα πού ἔχανε τὸ γιὸ της χωρὶς λόγο καὶ σκοπὸ.

Ἀλήθεια σὲ τί ἐξυπηρετοῦσε τὸν ἰταλικὸ λαὸ ἐκείνη ἡ ἐπίθεση ἐνάντια στὴν πατρίδα μας καὶ ἡ θυσία νέων παιδιῶν, πού ἄφησαν τὰ κόκαλά τους, ὅπως καὶ πολλοὶ δικοὶ μας νέοι, ἐπάνω στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας. Δὲν εἶχε ἠθικὸ ἔρεισμα ἐκείνη ἡ ἐπίθεση οὔτε καὶ εὐλογία Θεοῦ, σὲ ἀντίθεση μέ τὴ δικὴ μας ἀντίσταση, πού ὑπερασπιζόμασταν πατρίδα, θρησκεία καὶ οἰκογένεια, τὰ πατρογονικά μας ἐδάφη ἀπὸ ἀναίτια ἐπίθεση.

Ξεκίνησαν οἱ Ἰταλοὶ μέ κιθάρες καὶ μαντολίνα στὰ χέρια, καθὼς καὶ μέ κονιάκ καὶ σοκολάτες στὰ σακίδια, νὰ ἔρθουν μέ τὰ ἄφθονα πολεμικὰ μέσα πού διέθεταν, νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν στὸ φασισμό, ἀλλὰ στὸν ἀνήθικο σκοπὸ τους, πού δὲν τοὺς ἐνέπνεε ἀποφασιστικὴ καὶ ἀνδρεία, βρῆκαν τὸν Ἑλληνα, πού μέ πίστη στὴν ἀξία ἄνθρωπος, ὅπως τοῦ δίδασκε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, καὶ ὅπλα ἐλάχιστα ἀλλὰ εὐλογημένα, ἀντέταξε τὴν ψυχὴ του καὶ τὸ δίκιο του καὶ ἀνετράπησαν οἱ πολεμικοὶ συσχετισμοί.

Ἱστορικά ἀπὸ τὰ ἀρχαία χρόνια καὶ διαχρονικά, ἤμασταν πάντοτε οἱ λίγοι, πού μέ ψυχὴ, ἀνδρεία καὶ

εὐστροφία, ὑπηρετούσαμε τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν ἐπικρατήσουν οἱ βάρβαροι καὶ ἀπολίτιστοι ὄχλοι ἐπάνω στὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, πού καλλιεργοῦσαν ἀρετὲς καὶ ὑπηρετοῦσαν τὴν ἀξία ἄνθρωπος, πού στόχο εἶχαν νὰ ἀναδείξουν ἀρχὲς καὶ κανόνες πού θὰ τοὺς καθιστοῦσαν ἀντάξιους τῶν θεῶν πού λάτρευαν.

Ἔτσι μᾶς βρῆκε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πού μέ ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἦρθε καὶ μᾶς δίδασκε Χριστὸ σταυρωμένο ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀναστημένο, γιὰ νὰ ἐτοιμάσει καὶ τὴ δικὴ μας τὴν ἀνάσταση ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία στὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη, πού χαρίζει χαρὰ καὶ εἰρήνη στοὺς ἀνθρώπους.

Αὕτὴ εἶναι ἡ δόξα μας, σὰν ἀντανάκλαση τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ πού δοξάζεται ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴ λατρεία μας, καὶ ἀνταποδίδει τὴν προστασία Του καὶ τὴν εὐλογία Του, ἀπτά, χειροποιαστά, βεβαιωμένα, ὁρατὰ καὶ εὐωδιστά.

Ας μὴν τὸ ξεχνᾶμε τοῦλάχιστον ὅσοι μείναμε ἀκόμη νὰ λατρεύουμε καὶ νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Τριαδικὸ μας Θεό, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού εἶναι μία οὐσία καὶ μία δύναμη ἀδιάκριτα καὶ πού γιὰ τὴ δικὴ μας χαρὰ καὶ εἰρήνη σαρκώθηκε, σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε καὶ φεύγοντας μᾶς ἄφησε τὸν Παράκλητο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γιὰ φωτισμό, καθαρισμὸ ἀπὸ τὰ πάθη μας, προστασία καὶ τέλος σωτηρία.

Νοέμβριος

Στις 8 αὐτοῦ τοῦ μήνα εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἡμέρα πού ἡ Φλώρινα γιορτάζει τὴν ἀπελευθέρωσή της ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ τὸ 1912.

Δὲν θεωροῦμε τυχαῖο τὸ γεγονός, ὅπου συμπίπτουν μίᾳ θρησκευτικῇ γιορτῇ μὲ μίᾳ ἐθνικῇ μας γιορτῇ, οὔτε τυχαία χαρακτηρίστηκε ὁ πολιτισμὸς τῆς ὠραίας μας πατρίδας ἑλληνοχριστιανικός, καθὼς μετὰ τὴν Ἰουδαία καὶ τὰ περίχωρά της, στὴν πατρίδα μας ἔστειλε ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ Εὐαγγελιστὲς Του καὶ ὅταν ζήτησαν νὰ δοῦν τὸ Χριστὸ κάποιοι Ἕλληνες τότε εἶπε πῶς “ἐγγύθην ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου”.

Τί νὰ κάνουμε, νὰ ἀγνοήσουμε τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἢ νὰ διαγράψουμε ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχληθοῦν κάποιοι καὶ μᾶς κατηγορήσουν γιὰ ἐθνοφυλετισμό.

Δὲν διεκδικοῦμε καμιά ὑπεροχὴ ἀπέναντι στοὺς ἄλλους ὀρθόδοξους λαούς, ἀλλὰ καὶ δὲν παραιτούμαστε ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, πού περιέχεται στὰ ἱερὰ κείμενα καὶ σ’ αὐτὰ πού καταγράφει στὸ εὐαγγέλιό του ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος, ὁ ἀγαπημένος ἀνεψιὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ γιὸς τῆς ἀδελφῆς Του Σαλώμης καὶ τοῦ Ζεβεδαίου.

Πλέον αὐτῶν δὲν μποροῦμε καὶ νὰ ἀγνοήσουμε τὸ δέσιμο τοῦ λαοῦ μας μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴ διδασκαλία Του, ἐπεὶδὴ ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς νὰ ἀντιμετωπίσει στὴν ἱστορικὴ του πορεία καὶ μέχρι σήμερα, πού μὲ λύσσα προσπαθοῦν νὰ τὸν ἀποχριστιανίσουν καὶ νὰ τὸν ἀφελληνίσουν.

Δὲν μποροῦμε νὰ παραβλέψουμε πῶς ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι γραμμένη πρωτότυπα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ τὶς δυνατότητες πού ἔχει στὴ διατύπωση δύσκολων ἐννοιῶν, οὔτε τὴν ἑλληνικὴ γραμματεία τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού δι’ ἀποκαλύψεως μᾶς ἀνέλυσαν καὶ μέχρι σήμερα μᾶς ἀναλύουν τὶς λεπτὲς ἀποχρώσεις, πού μποροῦν νὰ μᾶς ἐμβαθύνουν στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι καὶ τὸ ζητούμενο στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας.

Λυσσᾷ ὁ πονηρὸς, καθὼς δὲν πιάνουν τὰ κόλπα του καὶ οἱ διαστροφές του ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πού ψευδαπόστολοι προσπάθησαν νὰ διαστρέψουν τὴν ἀλή-

θεια καὶ νὰ ἀλλοιώσουν τὰ νοήματα, πού οἱ Ἀπόστολοι μετέφεραν στὸ λαὸ μας, ὅπως τὸ λέει καθαρὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὶς ἐπιστολές του, καὶ μέχρι σήμερα συνεχίζεται αὐτὸς ὁ πόλεμος, καὶ δὲν θὰ σταματήσει ποτὲ ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καθὼς φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ συνείδηση τοῦ λαοῦ, πού βιώνει Χριστὸ σταυρωμένο, καὶ ξέρει ὁ λαὸς ἀπὸ σταύρωση, καὶ ἀναστημένο, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα πού κρατᾷ τὸ λαὸ ἀκόμη ζωντανό.

Ἱστορικὰ εἶναι πλέον ὁ Χριστὸς δεμένος μὲ τὸ λαὸ μας τὸν ἑλληνικὸ καὶ ὀρθόδοξο, καὶ νομοτελειακὰ αὐτὸς ὁ δεσμὸς θὰ μᾶς προστατεύσει ἀπὸ τὶς διαβολές τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν ὀργάνων του, κι αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε καὶ πάλι νὰ συμβαίνει, ἀφοῦ αὕτῃ εἶναι ἡ μοίρα μας, νὰ ἀγωνιζόμαστε μὲ φιλότιμο καὶ πίστη στὸ Χριστό, στὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ νηστεία καὶ προσευχή, κάνοντας τὸν ἀγῶνα μας νὰ γευόμαστε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων μας, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Διαβάζουμε στὸν 22^ο ψαλμὸ τοῦ **Προφητά-νακτα Δαυίδ**, πῶς ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς μας, σὰν καλὸς Πατέρας καὶ Ποιμένας, μᾶς φροντίζει νὰ μὴν μᾶς λείψει τίποτε στὴ ζωὴ ὅσο παραμένουμε κοντὰ Του, τόσο ἀπὸ ὑλικά ὅσο καὶ ἀπὸ πνευματικά ἀγαθὰ.

Βέβαια συνηθίσαμε νὰ ἐπιεν-τρωνόμαστε στὰ ὑλικά ἀγαθὰ, καθὼς οἱ προσλαμβάνουσες πα-ραστάσεις καὶ τὰ ἐρεθίσματα πού μᾶς κατακλύζουν καθημερινὰ καὶ στοχευμένα, ὅλα μιλοῦν γιὰ δι-καιώματα καὶ καταναλωτισμό, πού ἐρεθίζουν τὴ φιληδονία μας καὶ φουντώνουν τὰ πάθη μας, αἰχμαλωτίζοντας τὶς αἰσθήσεις μας σὲ σημεῖο ἐξάρτησης.

Τὸ γεγονὸς πὼς σὰν ἄνθρωποι δὲν ἔχουμε ζωὴ πρόσκαιρη μόνο, φροντίζοντας γιὰ τὴν ὑγεία μας καὶ γιὰ τὴν παράταση τῆς δια-δρομῆς μας ἐδῶ κάτω στὴ γῆ ὅπως τὸ ὀφείλουμε, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα μὲ τὶς δικές του ἀπαιτή-σεις καὶ τὴ δικὴ του ἀνάγκη δια-τροφῆς, συνηθῶς μᾶς διαφεύγει, καθὼς μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς γλώσ-σας μας αὐτὸ πού λέμε γιὰ τὰ ζῶα, πὼς ἔχουν ζωὴ καὶ ψυχὴ, τὸ ἐννοοῦμε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ καλὰ κάνουμε, ἀλλὰ ξε-χνοῦμε πὼς ἔχουμε καὶ πνεῦμα, πού μᾶς κάνει μοναδικούς, καὶ δὲν εἴμαστε ἄλογα ζῶα.

Ὁ Θεὸς ὅμως, πού γνωρίζει τὸ πρόσκαιρο τοῦ σώματός μας καὶ τὸ αἰώνιο τῆς ψυχῆς μας ἢ κα-λύτερα τοῦ πνεύματός μας, δίνει περισσότερη βαρύτητα στὸ αἰώ-νιο ἀπὸ τὸ πρόσκαιρο, μὲ ἀποτέ-λεσμα, ὅταν ξεχνᾶμε τὸν προο-ρισμὸ μας, νὰ μᾶς ἐπαναφέρει στὴν τάξη μὲ διάφορες παιδαγω-γίες, κι ἔτσι νὰ μᾶς γίνεται δυσά-ρεστος, ἐνῶ ἀπαιτεῖ οἱ ἐπιλογές μας νὰ γίνονται μὲ κόπο ἔτσι ὥστε νὰ χρειάζεται ἀγώνας καὶ μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημά Του ὁ πηγαιμὸς πρὸς τὴ Βασιλεία Του.

Ἀντίθετα ὁ πονηρὸς, ὅταν μᾶς βρίσκει μπόσικους, μᾶς ἀνεβάζει ψηλὰ στὴν ἐξέδρα, ὅπου ὑπάρ-χουν οἱ τσουλῆθρες, ὅπως στὴν waterland, γιὰ νὰ ἐπιλέξουμε μὲ ποιά τσουλῆθρα θὰ προσγει-ωθοῦμε στὸ βόθρο τῶν ἀπολαύ-σεων, πού μᾶς προσφέρει.

Καὶ εἶναι πολὺ ἀπολαυστικές καὶ διασκεδαστικές αὐτές οἱ τσουλῆθρες, ὅπου ἀπλὰ ἀφήνε-σαι καὶ τσουλᾷς, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀκηδία θεωρεῖται θανάσιμο ἁμάρτημα ἀπὸ τοὺς Πατέ-ρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ σχεδιασμένη πε-ριρρέουσα κοινωνικὴ φιλοσοφία τοῦ κό-σμου ὅπου ζοῦμε μᾶς ὠθεῖ νὰ ζή-σουμε τὸ

τώρα, ἀγνοώντας τὶς συνέπειες, κι αὐτὸ τὸ πληρώνουμε πολὺ ἀκριβὰ ὅταν ἔρχεται ὁ λογαριασμὸς, ἀλ-λὰ δὲν βλέπουμε νὰ ἀλλάζουμε μυαλά. Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ δύ-ναμη τῆς συνήθειας, πού γίνεται πολὺ δύσκολη ἡ ἀποφυγὴ τῆς πτώσης.

Ὑπάρχει ὅμως τὸ λείμμα πού διάλεξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ μπολιάσει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν κρί-νει πὼς ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ κλείσει αὐτὸς ὁ κύκλος τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας τῆς ἀχαλίνωτης, πού προσβάλει τὸν ἄνθρωπο σὰν πρό-σωπο, κάνοντάς τον μασιαρὰ καὶ καρναβάλι, πού ομοιώθηκε μὲ τὰ ἀνόητα κτήνη, κι αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἤδη καλεῖται νὰ παίξει τὸ ρόλο πού τῆς ἐπιφύλαξε ὁ Θεός.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΔΥΣΚΟΛΕΣ οί μέρες πού περνᾶμε καὶ ἡ πορεία μας φθίνουσα, καθὼς τὰ σύννεφα τοῦ πολέμου μαζεύονται ἀπειλητικά, προμηνύοντας μία μεγάλη καταγίδα.

Στὴν προκειμένη περίπτωση ἡ ἐπίθεση πού δεχόμαστε προέρχεται ἀπὸ συμμάχους καὶ ἐταίρους καὶ αὕτῃ εἶναι μία ἰδιαιτερότητα, πού δὲν τὴν ἔχουμε ξαναζήσει, με ἀποτέλεσμα νὰ μὴ γνωρίζουμε πὼς νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε, καθὼς *“εἶναι δύσκολες οἱ θύρες ὅταν ἡ χρεῖα τὲς κουρταλεῖ”*.

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἀρμόδιοι γιὰ νὰ ἀναλύσουμε πολιτικὰ καὶ στρατηγικὰ τέτοια γεγονότα, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ προσεγγίσουμε πνευματικὰ καὶ θεολογικὰ, προκειμένου νὰ ὑπάρξουν κάποιες ἀπαντήσεις, πού θὰ μπορούσαν νὰ ἀπαλύνουν τὴν ἀγωνία τῶν συμπολιτῶν μας, καὶ μία παρηγοριὰ θὰ μπορούσε νὰ ἀπομακρύνει λίγο τοὺς φόβους πού πλανῶνται ἀνεξέλεγκτοι μέσα στὰ σοκάκια τῆς πατρίδας μας.

Κατ’ ἀρχὰς ἂς θυμηθοῦμε πὼς τὸ 1821 μία χούφτα ξυπόλητοι ξεκίνησαν νὰ μάχονται ἐνάντια στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, βέβαιον πὼς θὰ μπορούσαν νὰ τὴ νικήσουν, ὅχι βέβαιον μὲ στρατιω-

τικὸν ὄρους, ἀλλὰ γιατί πίστευαν πὼς ὁ Θεὸς θὰ τοὺς στέκονταν συμπαραστάτης στὸν ἀγῶνα τους, καθὼς ἔβαζαν τὸ Θεὸ μπροστὰ καὶ ἀπὸ πίσω πολέμοῦσαν γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία.

Ὁ Μακρυγιάννης καὶ τὰ παλικάρια του πρῶτα ἐκκλησιάζονταν καὶ κοινωνοῦσαν καὶ μετὰ ρίχνονταν στὴ μάχη, χωρὶς ἀριθμητικὸς ὑπολογισμὸς καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν τίς δυνάμεις τῶν Τούρκων, πού ἦταν πάντοτε πολλαπλάσιοι σὲ ἀριθμὸ καὶ ὑπερέχοντες σὲ ὅπλισμό καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ἀνατρέπονταν τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα καὶ ἐπικρατοῦσαν οἱ λίγοι καὶ ἀδύναμοι, τῶν πολλῶν καὶ κατὰ τοὺς στρατιωτικὸς ὑπολογισμοὺς ἰσχυρῶν.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει καὶ σήμερα, πού μᾶς ἀπειλοῦν πολλοὶ καὶ ἰσχυροί, ἔτοιμοι νὰ μᾶς λεηλατήσουν καὶ νὰ μᾶς ἀφανίσουν, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τους, ἀρκεῖ νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν πεπατημένη πορεία τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Παπαφλέσσα, τοῦ Μακρυγιάννη καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, καὶ νὰ ἐφοδιαστοῦμε μὲ πίστη στὸ Χριστό, στὴν Παναγία μας καὶ στοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ, νὰ κάνουμε τὴν προσευχή μας, νὰ κοινωνήσουμε ἅξια τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ νὰ στυλώσουμε τὰ πόδια ἀπέναντι στὶς ἐπιθέσεις φίλων καὶ ἐχθρῶν.

Ὅλοι γνωρίζουν τὴ δύναμη τῶν ὅπλων, ἀλλὰ ἀγνοοῦν ἐπιδεικτικὰ τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς, γιατί δὲν ἔχουν ἀνάλογες ἐμπειρίες, ἀνάλογα βιώματα καὶ δὲν ξέρουν νὰ διαβάσουν σωστὰ τὴν

Ἱστορία, ὅπου αὐτὰ εἶναι καταγεγραμμένα γιὰ νὰ διδάσκονται τὰ νηφάλια μυαλὰ τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ὅχι καὶ αὐτὰ τῆς ἐπαρσης πού προκαλεῖ μέθη στὸ μυαλό, με ἀποτέλεσμα τὴν ἀπρόσμενη ἐκπληξη τῆς θείας παρέμβασης.

Ἐμεῖς πού τὰ γνωρίζουμε αὐτὰ καὶ ζοῦμε καθημερινὰ τὴν ὑέμβαση τῆς λογικῆς τῶν πραγμάτων, ἔχουμε καθήκον μὲ μπροστάρη τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, νὰ συναζόμεστε ὅλοι γιὰ προσευχὴ στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ὁρθοδόξιας μας μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τῶν ἱερέων μας καὶ νὰ προσευχόμεστε μὲ ἀκλόνητη πίστη, γιὰ νὰ δοῦμε τὴν ἀνατροπὴ τῶν σεναρίων τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστες μας, καὶ τὴν πατρίδα μας νὰ λάμπει λουσμένη μέσα στὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ.

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

**Ἔχουσα θεοδόχον,
ἡ Παρθένος τὴν μήτραν,
ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἑλισάβετ.**

Ἡ Ἑλισάβετ ἦταν πρώτη ἐξαδέλφη τῆς Παναγίας καὶ εἶχε μείνει ἔγκυος, κατὰ θαυμαστό κι αὐτὸν τρόπο, στὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο ἕξι μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν Θεοτόκο. Ἔτσι λογικὸ εἶναι τὸ νὰ πάει ἡ Παρθένος Μαρία νὰ δεῖ τὴν ἐξαδέλφη της, νὰ τῆς πεῖ τὴν περίπτωσή της καὶ νὰ ζητήσει καὶ τίς συμβουλές της σχετικὰ μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη της.

Εἶναι γνωστὴ ἡ συνάντησή τους στὴν Ὁρεινὴ, στὸ χωριὸ ὅπου ἔμενε ἡ Ἑλισάβετ μὲ τὸν ἄντρα της τὸ Ζαχαρία καὶ τὰ γεγονότα πού διαδραματίστηκαν ἐκεῖ, ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φώτισε καὶ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, πού ἦταν ἀκόμη στὴν κοιλιά τῆς μητέρας του, ἀλλὰ καὶ τίς ἐξαδέλφες τῆς Μαρίας καὶ τὴν Ἑλισάβετ, γιὰ νὰ μᾶς διαβεβαιώσουν πὼς οἱ προφητεῖες πού ἀναφέρονται στὸ Μεσσία καὶ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο ἔχουν πλέον ἐπιβεβαιωθεῖ στὶς ὑπάρξεις, πού οἱ δυὸ ἐξαδέλφες κυοφοροῦσαν. (Λουκ. Α 39-56)

Αὐτὸ βέβαια πού δὲν εἶναι γνωστό, ἀλλὰ πού ἀξίζει νομίζω νὰ σᾶς τὸ πῶ, εἶναι τὸ δικό μου πάθημα, ὅταν κάποτε, πρὶν εἴκοσι χρόνια περίπου, βρέθηκα κι ἐγὼ στὴν Ὁρεινὴ γιὰ νὰ προσκυνήσω τὸν τόπο αὐτῆς τῆς συνάντησης καὶ τῆς τρίμηνης συναναστροφῆς τῆς Παρθένου Μαρίας μὲ τὴν ἐξαδέλφη τῆς Ἑλισάβετ.

Τὸ ταξίδι μου γιὰ τὴν προσκυνηματικὴ μου ἐκδρομὴ στοὺς Ἁγίους Τόπους ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὸ Σινᾶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ λεωφορεῖο καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς ὥρες δύσκολης διαδρομῆς σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες ἔφτασα στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὴ σύζυγό μου καὶ τὸ μικρὸ μου γιό. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἄρχισαν οἱ ἐπισκέψεις στὰ προσκυνήματα τῆς

Ταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ ὄχι μόνο, πού κοσμοῦν καὶ ἐξαγιαζοῦν αὐτὴ τὴν ἱερὴ πόλη, κάτω ἀπὸ ὑψηλὲς θερμοκρασίες καὶ τηλεοπτικὴ ταχύτητα, προκειμένου νὰ προλάβουμε νὰ ὀλοκληρώσουμε τίς προβλεπόμενες ἀπὸ τὸ πρόγραμμα ἐπισκέψεις. Οἱ ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν καταιγιστικὲς καὶ ἐκπληκτικὲς σὲ σημεῖο, πού νὰ μὴν μπορῶ πλέον νὰ τίς ἀφομοιώσω. Ἔτσι ὅταν φτάσαμε στὴν Ὁρεινὴ καὶ προσκυνήσαμε τὸν ἐκεῖ ὑπάρχοντα Ναὸ πρὸς τιμὴν αὐτῆς τῆς συνάντησης πού προαναφέραμε καὶ πού εἶναι καὶ τὸ σημερινὸ μας θέμα, μοῦ ἤρθε ἡ σκέψη μήπως καὶ μᾶς δουλεύουν καὶ μᾶς στήνουν φανταστικὰ προσκυνήματα, γιὰ ἐμπορικοὺς λόγους. Τότε ἔγινε τὸ θαῦμα.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Ναὸ τῆς Ὁρεινῆς ὑπῆρχαν δυὸ σειρὲς ἀπὸ μεγάλα πεῦνα, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ δρόμου πού ὀδηγοῦσε στὸ Ναό, ὅπου ὅπως λέει ἡ Παράδοση, ὅταν περνοῦσε ἡ Παναγία μας, αὐτὰ ἔσκυβαν καὶ τὴν προσκυνοῦσαν. Ἔτσι ὁ κορμὸς τους ἔγερνε πρὸς τὸ κέντρο τοῦ δρόμου. Καὶ ξαφνικὰ ἐκεῖ πού περπατοῦσα ἔχοντας αὐτὸ τὸν προβληματισμό, γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν προσκυνημάτων χτύπησα τόσο δυνατὰ τὸ φαλακρὸ μου κεφάλι στὸν κορμὸ ἑνὸς πεύκου, πού ἀκούστηκε σ' ὅλη τὴν περιοχὴ!

Τὸ κεφάλι μου παραδόξως δὲν ἔσπασε κι ἄς εἶμαι μπαγιάτης Σαλονικιός, ἀλλὰ ἔκτοτε δὲν ἔχω ξανακάνει τέτοιες σκέψεις!

Τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνόν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε.

Ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, ἐδῶ ὑπάρχει ἡ διαβεβαίωση, πὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς γονιμοποίησης ἐνὸς ὠαρίου ἔχουμε πλέον ἓνα πλήρη ἄνθρωπο, μὲ ὅλες τὶς παραμέτρους τοῦ καὶ τὶς προοπτικὲς τοῦ.

Καὶ ὅχι μόνο ὑπάρχει κυφορούμενη ἡ ἀνθρώπινη ὄντοτητα, ἀλλὰ καὶ μετέχει συναισθηματικὰ στὰ δρώμενα τοῦ κόσμου.

Ἐμβρυο ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος στὴν κοιλία τῆς Ἑλισάβετ τῆς μάνας τοῦ πληροφορεῖται τὴν ἄφιξη τῆς θείας τοῦ, πού κυφορεῖ τὸ Μεσσία τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ δείχνει νὰ συνειδητοποιεῖ τὰ γεγονότα καὶ νὰ ἐκδηλώνεται ἀναλόγως.

Βέβαια οὔτε ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὺς ἔτσι ἀκριβῶς ἔγιναν τὰ πράγματα, οὔτε καὶ ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν. Ἀναφέρεται ὅμως στὴν

ΚΔ ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ καὶ αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ μένα, γιὰ νὰ δεχθῶ πὺς εἶναι ἀληθινὴ ἡ περιγραφή, ἀλλὰ καὶ νὰ προειπτείνω τὴ σκέψη μου πρὸς τὸ τί ἀκριβῶς συμβαίνει σὲ μία ἐπέμβαση ἔκτρωσης!

Ἡ πίστη μας καὶ ἡ Ἐκκλησία μας δείχνει ἀπέραντο σεβασμὸ ἀπέναντι στὴν ἀνθρώπινη ὄντοτητα καὶ αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι διαφοροετικό, καθὼς δεχόμαστε γενικὰ τὸν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο, σὲ ὅποιαδήποτε κατάσταση καὶ ἂν βρῖσκεται, ἀπὸ τὴ σύλληψή τοῦ μέχρι καὶ τὴν τελευταία τοῦ ἀναπνοῆς, σὰν φορέα τῆς πνοῆς τοῦ Θεοῦ, σὰν φορέα δηλαδὴ θεϊκῆς ἐνέργειας.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπλὰ ἓνα ζωντανὸ πλάσμα, πού γεννιέται, αὐξάνει καὶ πεθαίνει καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει καὶ αὐτὸς στὸ ζωικὸ βασίλειο, εἶναι δηλαδὴ καὶ αὐτὸς ζῶο, ἀλλὰ ζῶο θεούμενο. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὺς εἶναι τὸ μοναδικὸ πλάσμα στὴ φύση, πού κτίζει ναοὺς καὶ λατρεύει εἴτε τὸν ἀληθινὸ Θεό, εἴτε καὶ ὁτιδήποτε ἄλλο πρόσωπο ἢ πράγμα, πού μπορεῖ νὰ τοῦ ἱκανοποιήσει τὴν ἀνάγκη νὰ πιστεῦει σὲ κάτι ἀνώτερο ἄξιο λατρείας.

Φυσικὰ μέσα ἀπὸ τὴ λατρεία ὁ ἄνθρωπος ψάχνει νὰ βρεῖ τὸ Δημιουργὸ τοῦ, ἀνεξάρτητα ἂν στὴν ἐρευνά τοῦ αὐτὴ χάνει τὸν προσανατολισμὸ τοῦ, μὲ τὴ συνδρομὴ τοῦ πονηροῦ, πού ξέρει νὰ βάζει λογισμοὺς στὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ἐκτρέπει ἀπὸ τὴν κατὰ φύση πορεία τοῦ.

Σ' αὐτό, στὴν ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴ φυσικὴ μας πορεία, παίζουν

ρόλο καὶ τὰ πάθη μας, πού ἂν δὲν τὰ ἀφοπλίσουμε ἐγκαιρὰ, γίνονται δεσμὰ καὶ δυνάστες.

Προσοχὴ λοιπὸν καὶ προσευχὴ γιὰ νὰ μᾶς φωτίζει ὁ Χριστὸς τὸ σκότος.

Καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Ἐδῶ πὰς ἔχουμε τὴ φαντασία τοῦ συγγραφέα τῶν χαιρετισμῶν νὰ ἀποδίδει ἐλεύθερα ιδιότητες στὴν Παναγία, πού ἀγγίζουν ὅμως τὴν πραγματικότητα!

Χριστὸς καὶ Παναγία συγκινετρώνουν τόσα πολλὰ χαρίσματα καὶ ἀρετές, πού εἶναι ἀνεξάντλητες οἱ πραγματεῖες, πού θὰ μπορούσαν νὰ γραφοῦν καὶ γράφονται ἄλλωστε ἔκτοτε, μετὰ τὰ γεγονότα στὰ ὁποῖα αναφερόμαστε.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἡ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὁ ἰσάγγελος Πρόδρομος, πού ἀπεικονίζεται καὶ μὲ φτερὰ ἀγγέλου, φτερὰ πού φτερούγιζαν σὲ μία εἰκόνα, πού προσκύνησα πρὶν μερικὸς μῆνες, ὁ κατὰ τὸ Χριστὸ περισσότερο καὶ ἀπὸ Προφῆτης, ἀναφέρεται πὺς μέσα στὴν κοιλία τῆς μητέρας τοῦ Ἑλισάβετ σκίρτησε, δείχνοντας τὴν ἀναγνώριση τοῦ Ἰησοῦ, πού εἶχε ξεκινήσει τὴν περιπέτεια τῆς ζωῆς στὴν κοιλία τῆς Παναγίας μητέρας Τοῦ καὶ τὴν ὑποταγὴ τοῦ στὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας.

Στὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, πού ἀναξίως φέρω τὸ ὄνομά τοῦ, ἔλαχε νὰ βαπτίσει τὸ Χριστὸ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ νὰ ζήσει τὰ Θεοφάνια ὅπως τὰ γνωρίζουμε. Τέλος αὐτὸς εἶναι καὶ τὸ πρῶτο

θῦμα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. Τὸ σκίρ-
τημὰ του μία ἐπιπλέον ἐπιβεβαίωση τῆς θεότητας τοῦ
Χριστοῦ καὶ μία προτροπὴ γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ ἀποδίδουμε
τὸν πρέποντα σεβασμὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας.

Στὸ μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀναφέρεται
μετὰ τὴν Παναγία καὶ τὶς ἐπουράνιες δυνάμεις τῶν ἀσω-
μάτων ἀγγέλων τιμῆς ἔνεκεν.

Προετοίμασε τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ διδάσκοντας
μετάνοια στοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐλέγχοντας τὴ ζωὴ ἀκόμη
καὶ τῶν Ρωμαίων ἀρχόντων, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἀποικε-
φαλισμὸ του.

Εἶναι πρότυπο ζωῆς γιὰ ὅλους μας καὶ ἰδιαίτερα γιὰ
ὅσους ἔχουν τὸ ὄνομά του.

Ἡ θέση του στὴν Ἐκκλησίᾳ εἶναι δίπλα στὸ Χριστό.

Τὶς πρεσβεῖες του νὰ ἔχουμε.

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα.

Ἡ σχέση μεταξύ τῆς Παναγίας μας καὶ τοῦ Χριστοῦ,
τοῦ Υἱοῦ τῆς καὶ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι σχέση ζωῆς
αἰωνίου. Αὐτὴ τὴ σχέση ἔρχεται νὰ μᾶς διδάξει ὁ Κύ-
ριός μας καὶ σ' αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ ἡ Παρθένος Μαρία, μὲ
τὴν ἀποδοχὴ τῆς νὰ ἀφθεῖ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δανείσει τὸ σῶμα τῆς, γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ἡ Θεότητα!

Δικὸ μας καθήκον ἀπέναντι στὸν ἑαυτὸ μας εἶναι, ἀφοῦ κατανοήσουμε τὴ διπλὴ μας κατάσταση, τοῦ
φθαρτοῦ καὶ πρόσκαιρου σώματος καὶ τῆς ἄφθαρτης καὶ αἰώνιας ψυχῆς μας, νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὸ κάλε-
σμα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ νὰ μπολιαστοῦμε πνευματικὰ ἐπάνω Του, προκειμένου ἡ αἰώνια ψυχὴ μας νὰ
ἐνωθεῖ μὲ τὴν πηγὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἐπιστρέφοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στὴν αἰώνια χαρὰ τῆς τρυφῆς τοῦ
Παράδεισου.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνεῖ μέσα ἀπὸ τὴν ἀσφαλὴ ὁδὸ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄλλωστε αὐτὴ ἡ
ἔνωση μὲ τὸ Χριστὸ μόνον μυστηριακὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ, ὅπως διδάσκει καὶ μᾶς καθοδηγεῖ ἡ πίστη
μας.

Ὁ ἀναμάρτητος Χριστὸς μας, ἓνας ἀμάραντος βλαστός, αἰώνια πηγὴ ζωῆς, ἤξερε ἐξ ἀρχῆς πὼς προ-
ορισμὸς Του ἦταν μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριό Του, τὴν πορεία τοῦ ὁποῖου παρακολουθοῦμε τὶς ἅγιες μέρες τῆς
Μεγάλης Ἑβδομάδος, νὰ προσφέρει τὴ σταυρικὴ Του θυσία καὶ τὸ αἶμα Του, πού πότισε τὸ σταυρὸ τοῦ
μαρτυρίου Του, λύτρα ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀμαρτίας ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν του, πάθη πού
μᾶς ὁδηγοῦν στὸ ζοφερὸ αἰώνιο μαρτύριο τοῦ Ἄδη.

Ἄν πιστεύουμε πὼς ὑπάρχει Θεός, πὼς ὑπάρχει ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου πού ζοῦμε, πὼς πέρα ἀπὸ τὰ
συμβατὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ ὑπερβατὰ, πὼς πέρα ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ ὑπεραισθητὰ, πέρα ἀπὸ
τὰ σωματικὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ πνευματικὰ, πέρα ἀπὸ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα ὑπάρχουν καὶ οἱ ἔννοιες
καταστάσεων, τότε δὲν βλέπω κανένα ἐμπόδιο τὸ νὰ δεχθῶμε τὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ σὰν εὐκαιρία μετου-
σίωσης τῆς τραγικῆς καθημερινότητάς μας σὲ πηγὴ χαρᾶς, εἰρήνης καὶ ἀτελεύτητης ζωῆς, μένοντας ὅπως
καὶ ἡ Παναγία μας, σὰν κλῆμα στὸν κορμὸ τοῦ ἀμαράντου βλαστοῦ, τοῦ αἰωνίου Χριστοῦ μας, πού μᾶς πα-
ρέδωσε τὸ μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπου μᾶς καλεῖ ἰδιαίτερα αὐτὲς τὶς μέρες νὰ κάτσουμε στὸ
ἴδιο τραπέζι καὶ νὰ φᾶμε μαζὶ Του!

Συνεχίζεται...

ὁ
βασις

ΚΩΝΣΤΑ
ΝΤΙΝΟΣ

ἡ
βασίς

ἑλένη

